

Розділ 1

Прокидаюся з його іменем на вустах.

«Вілл!»

Перед очима постає картина: він падає долі. Мертвий.
Це я його вбила.

Переді мною сидить Тобіас, поклавши мені руку на ліве плече. Поїзд стукає по рейках, біля дверей стоять Маркус, Пітер і Калєб. Глибоко вдихнувши, я затамовую подих, намагаючись бодай якось послабити тиск у грудях.

Ще годину тому все, що сталося, здавалося нереальним.
Уже не здається.

Видихаю, та марно — тиск не зменшується.

— Ну ж бо, Трис,— шепоче Тобіас, зазираючи мені в очі.— Час іти.

Надто темно, щоб зрозуміти, де ми,— здається, неподалік паркана. Тобіас допомагає мені підвестись і веде до виходу.

Всі одне по одному стрибають. Перший — Пітер, далі — Маркус, а потім — Калєб. Я хапаю Тобіаса за руку. Ми стаємо на краю, і вітер б'є нас у груди, як долоня, що хоче заштовхати мене назад, у безпеку.

Та ми стрибаємо в темряву, сильно вдаряємося ногами об землю. Знову про себе нагадує біль од поранення в правому плечі. Я зціплюю зуби, щоб не скрикнути від болю, і роззираюся, шукаючи брата.

— Все гаразд? — запитую я, угледівши Калєба на траві, за крок од себе. Він потирає забите коліно.

Шморгнувши носом, щоб не розплакатися, Калєб киває, і я відвертаюся.

Виявляється, ми повистрибували на траву за декілька кроків од паркана, біля розбитої дороги, якою вантажівки Злагоди постачають місто харчами. Неподалік головні ворота. Зараз вони замкнені, тож вийти за паркан неможливо. Височенна сітка гнучка і міцна — не видерешся й не завалиш.

— Тут мають стояти охоронці-безстрашні,— каже Маркус.— Де вони?

— Либонь, вони під дією симуляції,— відповідає Тобіас і, помовчавши, додає: — Хтозна, де вони і що роблять.

Ми зупинили симуляцію — про це повсякчас нагадує жорсткий диск, що відтягує мені задню кишеню. Та ми не мали часу оцінити наслідки. Зараз ми не маємо жодної змоги довідатися про те, що сталося з нашими друзями, з нашими лідерами та з фракціями.

Тобіас підходить до маленької металевої скриньки, закріпленої з правого боку воріт, і відчиняє її. Бачу всередині кнопки.

— Сподіваюся, в ерудитів забракло клепки змінити код,— бурчить він, набираючи кілька цифр. Коли Тобіас вводить восьмий знак, лунає клацання, і ворота відчиняються.

— Звідки ти знаєш шифр? — питає Калєб так різко, що я дивуюся, як ці слова не застрягли у нього в горлі.

— Працював у диспетчерській Безстрашності, наглядав за системою безпеки. Код ми міняли двічі на рік,— відповідає Тобіас.

— Ото удача,— вигукує Калєб, напружено дивлячись на Тобіаса.

— Удача тут ні до чого,— парирує Тобіас.— Я влаштувався туди, щоб мати можливість вибратися.

Я здригаюся. Він упевнений, що ми в пастці! Я ще ніколи не думала так про наше життя. Очевидно, дарма.

Ми йдемо тісним гуртом. Пітер притискає до грудей закривавлену руку, що її я йому прострелила. Маркус підтримує його за плече, щоб не впав. Раз у раз Калєб утирає щоки, і я розумію, що він плаче, та нічим не можу йому допомогти. Не знаю чому, та сама я не плачу.

Я просто вириваюся вперед. Тобіас мовчки наздоганяє мене і прилаштовується поруч, сама його присутність уже допомагає мені триматися.

А ось і перший сигнал наближення до Злагоди — яскраві крапочки перетворюються на квадратики, аж нарешті ми бачимо залиті світлом вікна. Це невелике скупчення дерев'яних і скляних будівель.

Та спершу треба перетнути сад. Ноги в'язнуть у м'якому ґрунті, гілки дерев над головою переплітаються, утворюючи тунель. У листі висять темні важкі плоди. Ніс забивають різкі солодкаві пахощі гнилих яблук на вогкій землі.

Коли ми підходимо ближче, Маркус обганяє Пітера й опиняється попереду.

— Всі за мною, — наказує він.

Він веде нас повз першу будівлю до другої, по ліву руч. Усі будівлі, крім теплиць, побудовані з грубо обробленого темного дерева і не пофарбовані. З відчиненого вікна лунає сміх. Контраст між веселощами і відчаєм крижаної німоти, що скувала мою душу, просто разючий.

Маркус відчиняє двері. Тут не вдаються до заходів безпеки: у злагідних тонка межа поміж довірою і дурістю.

Спершу я чую лише рипіння наших черевиків. Калєб уже не плаче, здається, він заспокоївся.

Маркус зупиняється на порозі відчиненої кімнати, і перед нами постає Джоанна Реєс, представник Злагоди в уряді. Я відразу впізнаю її. Джоанну забути неможливо.

Її обличчя розтинає шрам — від правої брови і до верхньої губи, впирається в незряче око і заважає говорити, від чого вона шамкотить. Важко забути такий голос. Коли б не цей рубець, вона була би справжньою красунею.

— О, хвалити Бога,— мовить Джоанна і виходить назустріч Маркусу, широко розкинувши руки. Та замість обійняти його, вона лише злегка торкається його плечей. Скоріше за все, вона добре пам'ятає, що альтруїсти не прихильники тісного фізичного контакту.

— Інші члени вашої фракції дісталися кілька годин тому, але не були певні, чи вдасться це зробити вам,— каже вона. Реєс має на увазі альтруїстів, які ховалися разом з моїм батьком і Маркусом. А я ж про них і не подумала!

Вона уважно роздивляється Тобіаса і Калеба, а потім обводить поглядом нас із Пітером.

— О Господи,— вигукує Джоанна, вп'явшись очима у Пітерову футболку, просякнуту кров'ю.— Я пошлю по лікаря. Можу запропонувати вам нічліг, та можливість вашого подальшого перебування тут вирішиться вранці на загальних зборах. І,— вона робить промовисту паузу,— навряд чи збори потішать присутність у нас безстрашних. Ще я вас попрошу здати зброю.

Дуже дивує її здогад про те, що ми з Тобіасом безстрашні. Я досі зодягнута в сіру сорочку. Батькову сорочку.

Аж раптом татків запах — суміш поту й мила — вдаряє мені в ніздрі, голову переповнюють думки про нього, і я стискаю кулаки, нігтями мало не проштрикуючи шкіру на долонях. «Не тут. Не зараз».

Тобіас тримає долоню на пістолеті, та коли я збираюся дістати сховану під сорочкою зброю, він стискає мене за руку. Сплітає свої пальці з моїми, щоб приховати цей рух від стороннього ока.

Я розумію, що краще бути при зброї, та мені так кортить позбутися її просто зараз!

— Мене звати Джоанна Реес,— офіційно представляється жінка, вітаючись за руку зі мною і Тобіасом. Привітання в стилі безстрашних. Мене вражає таке знання звичаїв фракцій. Я завжди забуваю про те, наскільки делікатні й передбачливі злагідні, поки не бачу це на власні очі.

— Це Т...— починає Маркус, але Тобіас перебиває його.

— Мене звати Чотири,— представляється він.— А це — Трис, Калєб і Пітер.

Кілька днів тому ім'я «Тобіас» знала тільки я, він поділився зі мною найпотаємнішим. Поза стінами Безстрашності він має особливий привід приховувати своє ім'я, яке пов'язує його з Маркусом.

— Ласкаво просимо до табору Злагоди,— запрошує Джоанна, всміхаючись.— Дозвольте про вас подбати.

І ми не відмовляємося. Медсестра-злагідна дає мені мазь, яку розробили ерудити для прискорення зцілення, щоб я натерла плече. Пітер залишається в лікарняній палаті, де займаються його рукою. Джоанна відводить нас до їдальні, і ми зустрічаємося з частиною альтруїстів, які були разом з Калєбом і батьком. Тут Сюзан і дехто з наших сусідів. Ряд дерев'яних столів простягається з кінця в кінець приміщення. Знайомі вітають і нас, і Маркуса, стримуючи сльози і намагаючись усміхатися.

Я міцно хапаюся за Тобіаса. Присутність членів батькової фракції, їхні життя, їхні сльози тиснуть на мене страшним тягарем.

Один з альтруїстів підсуває мені під ніс філіжанку з паруючою рідиною.

— Пий,— припрошує він.— Це допоможе заснути без сновидінь.

Трунок рожево-червоний, як полуниця. Я перехиляю філіжанку до дна. Одразу здається, що до мене повертаються сили, та незабаром я почуваюся цілком розслабленою. Хтось веде мене коридором у кімнату з ліжком. Далі не пам'ятаю.

Розділ 2

Перелякано розплющую очі, вчіплююся руками у простирадла. Але я вже не на вулицях і не в коридорах штаб-квартири Безстрашності. Я лежу в ліжку, в штаб-квартирі Злагоди, і в повітрі пахне тирсою.

Ворухнувшись, я здригаюся, відчуваючи, наче щось уп'ялося мені в спину. Намацую пістолет.

На мить перед собою знов бачу Вілла. Ми цілимося одне в одного. Але ж я могла вистрілити йому в руку, то чому не зробила цього, чому? Мало не викрикую його ім'я.

Він зникає.

Нарешті я встаю, відхиляю матрац, підпираючи його коліном. Пхаю до сховку пістолет. Тепер, коли зброя не торкається моєї шкіри, в голові вмить прояснюється.

Адреналінова лихоманка вчорашнього дня закінчилася, так само як і дія заспокійливого трунку, і я відчуваю гострий пульсуючий біль у плечі. Я спала вдягнена. З-під подушки стирчить краєчок жорсткого диска — вчора я туди його тицьнула. На ньому збережені дані симуляції, що керувала безстрашними, і запис роботи ерудитів. Це дуже важливо, я навіть боюся його чіпати, але не можна залишати диск на ліжку. Забираю його і ховаю між комодом і стіною. Підсвідомо я переконана, що його треба знищити, та я знаю, що це єдиний доказ причини загибелі моїх батьків.

Хтось стукає. Я сідаю на край ліжка, намагаючись пригладити волосся.

— Заходьте, — кажу.

Двері відчиняються. На порозі застигає Тобіас. Він — у своїх старих джинсах, та замість чорної футболки

нап'яв темно-червону. Напевно, позичив у когось зі Злагоди. Для нього це незвична барва, занадто яскрава, та коли Тобіас притуляє голову до одвірка, я розумію, що на тлі цього кольору його темно-сині очі здаються світлішими.

— Збори Злагоди за півгодини,— повідомляє він, звівши брову.— Вирішуватиметься наша доля,— драматичним тоном додає він.

— Ніколи не думала, що моя доля залежатиме від купки злагідних,— відповідаю я, хитаючи головою.

— Я теж. О, я тобі дещо приніс,— Тобіас відкручує кришку невеликої пляшечки, наповнює її прозорою рідиною і простягає мені.— Знеболювальне. Приймай що шість годин.

— Дякую,— відповідаю я, перехилиючи вміст до рота. Ці ліки смакують, як зіпсутий лимон.

Тобіас засовує великий палець у петлю джинсів.

— Ти як, Беатрис?

— Ти назвав мене *Беатрис*?

— Вирішив спробувати,— усміхається він.— Не варто?

— Хіба що для особливих випадків. Посвячення, День вибору...

Замовкаю. Я хотіла назвати ще кілька свят, але їх відзначають лише альтруїсти. Безстрашні живуть за власним календарем, та поки що я навіть не в курсі, який він. Та й сама думка про те, що ми урочисто відзначатимемо якісь події, здається мені безглуздою.

— Домовилися,— погоджується Тобіас, і його усмішка згасає.— Як ти, Трис?

Нічого дивного в самому питанні, а надто після того, що нам довелося пережити, та я напружуюся, мов струна, наче Тобіас бачить мене наскрізь. Я ще не розповіла йому про Вілла. Хочу, та не знаю як. Нестерпна вже сама думка

промовити це вголос, навалюється така важкість, ніби я зараз провалюся крізь підлогу.

— Я... Ніяк, Чотири. Я прокинулася...

Мотаю головою. Він проводить рукою по моїй щоці, кладе палець мені за вухо. Нахиляється і цілує мене. Млосна хвиля розтікається тілом. Я накриваю його долоню своєю і так тримаю. Він пригортається до мене, груди й живіт мені наповнює тепло.

Зараз я не повинна нічого говорити. Маю постаратися все забути, а Тобіас мені допоможе.

— Розумію,— шепоче він.— Вибач, не варто було питати.

«Хіба це можна зрозуміти?» — пролітає думка, та раптом я згадую: він знає, що означає втратити рідну людину. Ще малим він утратив матір. Я пам'ятаю тільки її похорон.

Раптом пригадую, як він, дев'ятирічний, стояв тоді у вітальні, вчепившись руками у фіранки. Він стояв із заплющеними очима. Образ нечіткий, можливо, то просто моя бурхлива фантазія.

Тобіас випускає мене з обіймів.

— Ну все, вдягайся,— каже він.

Жіноча душова за двоє дверей звідти. Підлога вимощена темно-коричневими кахлями, стіни дерев'яні, відгороджені від проходу пластиковими фіранками. На стіні напис:

*ПАМ'ЯТАЙТЕ: З МЕТОЮ ЕКОНОМІЇ
РЕСУРСІВ ДУШ ПРАЦЮЄ ТІЛЬКИ
П'ЯТЬ ХВИЛИН*

Вода холодна, тож п'ять хвилин для мене навіть забагато. Похапцем миюся лівою рукою, права звисає вздовж тіла.

Ліки, що їх приніс Тобіас, діють дуже швидко. Різкий біль уже змінив тупий, ниючий.

Повертаюся до кімнати й на ліжку виявляю стосик одягу. Жовті й червоні кольори належать Злагоді, сірий — Альтруїзму. Я рідко бачила поєднання цих кольорів. Якби мене попросили вгадати, я би припустила, що одяг принесли альтруїсти. Вони завжди дуже дбайливі.

Вдягаю темно-червоні джинси, тричі підкочую холоші та вбираю сіру сорочку, також завелику. Рукави сягають кінчиків пальців, їх доводиться теж закасати. Боляче ворухити правою рукою, тому змушена робити все повільно і поступово.

Хтось знову стукає.

— Беатрис? — тихий голос належить Сюзан.

Відчиняю двері. Вона заносить тацю зі сніданком і ставить на ліжку. Пильно вдивляюся в її обличчя, сподіваючись побачити біль утрати. Її батько, один з лідерів Альтруїзму, загинув під час нападу. Та Сюзан спокійна, завзята і впевнена — це головна риса фракції, з якої я пішла.

— Вибач, одяг завеликий, — мовить вона. — Підшукаємо тобі щось ліпше, якщо злагідні дозволять залишитися.

— Все гаразд, — відповідаю я. — Дякую.

— Чула, ти поранена. Може, тобі допомогти заплестися чи зашнурувати черевики?

Я вже готова відмовитися, та я і справді потребую допомоги.

Вмощуюсь на стільчику перед дзеркалом, а Сюзан стає у мене за спиною, уважно роздивляючись моє волосся, а не своє віддзеркалення. Сюзан розчісує мене, не підводячи погляду. Вона не запитує про рану, це цікавиться тим, що сталося, коли я покинула укриття в таборі альтруїстів і подалася відключати симуляцію. У мене таке відчуття, що Сюзан наскрізь уся просякнута Альтруїзмом.